

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górasza a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci navrhovateľky: **A. R.**, bývajúca v B., v dovolacom konaní zastúpená JUDr. F. V., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., proti odporcom: 1/ **S. S., a.s.**, B., IČO: X., 2/ **S. K., a.s.**, B., IČO: X. a 3/ **M. H., a.s.**, B., IČO: X., **o určení, že záložné právo zaniklo**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Brezno pod sp.zn. 6 C 42/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. mája 2008 sp.zn. 15 Co 90/08, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Odporcomiam 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Brezno (súd prvého stupňa) rozsudkom z 26. februára 2008 č.k. 6 C 42/2007-98 určil, že „záložné právo, zriadené zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 22.7.1992, registrovanou pod číslom R., k nehnuteľnostiam vedeným Katastrálnym úradom v B., Správou katastra B., na liste vlastníctva číslo X., ako pozemky s parcelným číslom K. X., o výmere X. m², zastavané plochy a nádvoría, s parcelným číslom K. X., o výmere X. m², záhrady a rodinný dom so súpisným číslom X., postavený na parcele číslo K. X., všetky v katastrálnom území B., zaniklo.“ (bod I. výroku rozhodnutia). Vzájomný návrh odporcu 3/ na určenie, že predmetné záložné právo trvá a že odporca 3/ je oprávnený navrhnuť výkon

záložného práva, zamietol (bod II. výroku). Odporcom uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v celkovej sume 161 809 Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (bod III. výroku). Súd prvého stupňa vychádzal zo zistenia, že právna predchodkyňa odporkyne 1/ (S. Š. S.) uzavrela dňa 22. júla 1992 s M. G. zmluvu o poskytnutí úveru v sume 850 000 Sk. Na zabezpečenie záväzku bola v ten istý deň uzavretá aj zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve právnej predchodkyne navrhovateľky (M. Z.). Účastníci úverovej zmluvy s cieľom zabezpečiť riadne splatenie úveru („na zaplatenie skôr poskytnutého úveru“) uzavreli dňa 28. novembra 1995 zmluvu „o refinančnom úvere“ v sume 1 000 000 Sk. Podľa čl. V novej zmluvy, pohľadávky z úveru sa zabezpečili zriadením záložného práva, okrem iných, aj k nehnuteľnostiam právnej predchodkyne navrhovateľky, ku ktorým už bolo zriadené záložné právo záložnou zmluvou z 22. júla 1992. V deň 28. novembra 1995 bol odporkyňou 1/ a právnu predchodkyňou navrhovateľky dohodnutý dodatok č. 2 k novej úverovej zmluve, podľa ktorého dodatku právna predchodkyňa navrhovateľky súhlasila s tým, aby sa záložné právo vzťahovalo aj na nový úver. Pohľadávka z úveru bola potom postúpená odporkyňou 1/ odporkyňi 2/ a neskôr odporkyňou 2/ odporcovi 3/. Posudzujúc uvedené zistenia dospel súd prvého stupňa k záveru, že záložné právo zriadené zmluvou z 22. júla 1992 zaniklo, a to zánikom ním zabezpečovaného hlavného záväzku o úvere 850 000 Sk splnením. Obranu odporcov, že v danej veci išlo o nováciu a doterajší záväzok z úveru 850 000 Sk bol nahradený záväzkom z nového úveru, a teda zabezpečenie doterajšieho záväzku záložným právom sa vzťahuje aj na nový záväzok, nepovažoval za dôvodnú. Podľa súdu prvého stupňa, keďže prvá úverová zmluva zanikla ešte v čase, keď záložným a úverovým veriteľom bola právna predchodkyňa odporkyne 1/, je v predmetnej právnej veci daná okrem vecnej legitimácie odporcu 3/ i vecná legitimácia odporkyň 1/ a 2/. Vecná legitimácia odporcov je podľa súdu daná aj ustanovením § 159 ods. 2 O.s.p. „Pre vylúčenie prípadných ďalších nárokov odporcov v 1/ a 2/ rade voči navrhovateľke a pre nastolenie právnej istoty pre všetkých účastníkov tohto záväzkového vzťahu je tu podľa názoru súdu daný naliehavý právny záujem na určení zániku záložného práva voči všetkým trom menovaným subjektom.“

Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd) rozsudkom z 28. mája 2008 sp.zn. 15 Co 90/08 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým návrhu vyhovel vo vzťahu k odporkyňiam 1/ a 2/, zmenil tak, že návrh zamietol. Navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporkyňi 1/ náhradu trov konania v sume 15 728,50 Sk a odporkyňi 2/ v sume 12 825,36 Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku rozsudok súdu

prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S prihliadnutím na odvolacie námietky odporkýň 1/ a 2/, odvolací súd predovšetkým skúmal, či tieto účastníčky majú vecnú legitimáciu v predmetnom spore. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa posúdil túto otázku nesprávne. Hoci mu bolo známe, že pohľadávka bola nakoniec postúpená odporcovi 3/, toto zistenie nezohľadnil, resp. nesprávne vyhodnotil, ak ustálil, že je daná pasívna legitimácia aj odporkýň 1/ a 2/, pretože majú záujem na výsledku sporu a z dôvodu nastolenia právnej istoty pre všetkých účastníkov záväzkového vzťahu a pre vylúčenie prípadných ďalších nárokov odporkýň 1/ a 2/ voči navrhovateľke. Podľa odvolacieho súdu „odporcovia v 1/ a 2/ rade nemôžu mať záujem na výsledku sporu, pretože okruh účastníkov v danom prípade určuje navrhovateľ a účastníkom konania sa stali práve v dôsledku dispozičného úkonu navrhovateľa s tým rizikom, že pokiaľ sa preukáže, že nie je daná pasívna legitimácia na strane odporcu, má to za následok zamietnutie návrhu. Potom nie je dôležité posudzovať záujem odporcu na výsledku sporu. Neobstojí ani poukaz na vylúčenie prípadných ďalších nárokov odporcov v 1/ a 2/ rade, či nastolenie právnej istoty, keď z hľadiska vzťahov odporcov 1/ až 3/ neexistuje dôvod, pre ktorý by bolo možné vyvodit' záver, že by bola neistota ohľadom postúpenej pohľadávky. Z tohto dôvodu je nepochybné, že odporcovia v 1/ a 2/ rade nie sú pasívne legitimovaní v danom prípade a z tohto dôvodu bolo potrebné aj návrh voči nim zamietnuť.“ Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd uzavrel, že v predmetnom spore prichádza do úvahy ako pasívne legitimovaný účastník konania iba odporca 3/, na ktorého prešli všetky práva s postúpenou pohľadávkou. Dospel k záveru, že napadnutý rozsudok vo vzťahu k tomuto odporcovi treba ale zrušiť, pretože súd prvého stupňa, vychádzajúc z nesprávneho právneho posúdenia veci, nevykonal pre posúdenie sporu relevantné dôkazy.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorou bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že návrh vo vzťahu k odporkyňiam 1/ a 2/ bol zamietnutý, navrhovateľka podala dovolanie. Navrhla rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Na odôvodnenie dovolania uviedla, že „odvolací súd zjednodušene vecnú legitimáciu odporcov 1/ a 2/, resp. jej neexistenciu odôvodnil z postúpenej pohľadávky podľa druhého úveru a nie z toho, čo bolo predmetom sporu.“ Opomenul, že predmetom konania bol návrh na určenie, že záložné právo zaniklo splnením hlavného záväzku, teda ešte v čase, keď záložnou veriteľkou bola odporkyňa 1/, vecná legitimácia ktorej je tak z hľadiska hmotného práva daná. Rovnako je ale daná aj vecná legitimácia odporkyne 2/, v prospech ktorej bola ťarcha zo záložného práva vyznačená a ktorá

previedla pohľadávku a s ňou súvisiacu časť záložného práva na odporcu 3/, v prospech ktorého je teraz záložné právo evidované. Uviedla, že „reálna možnosť mnou uplatňovaného nároku ‚o výmaz záložného práva‘ a súdneho výroku poskytujúceho ochranu sa spája tiež s hľadiskom subjektov, ktorých sa hmotné právo dotýka. Aby požadovaný súdny výrok bol spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu je logicky potrebné, že bude záväzný pre všetky jeho subjekty. Tak tomu môže byť len vtedy, ak všetky tieto subjekty budú aj účastníkmi príslušného súdneho konania, lebo výrok právoplatného rozsudku, ak nejde o rozsudok o osobnom stave, je záväzný len pre účastníkov konania, a to podľa ust. § 159 ods. 2 O.s.p.“ Podľa navrhovateľky je rozhodnutie o zamietnutí návrhu proti odporčyniam 1/ a 2/ naostatok predčasné, pretože existencia vecnej legitímácie týchto odporcov je závislá od vyriešenia základnej prejudiciálnej otázky, či prvý úver zanikol splnením alebo „pokračoval nováciou v tomto novom právnom vzťahu.“

Odporcovia 1/, 2/ a 3/ navrhli dovolanie navrhovateľky zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá je zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti časti rozhodnutia, ktorú možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutú časť rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd

otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Navrhovateľka vady konania v zmysle § 237 O.s.p. nenamietala a v dovolacom konaní žiadna z týchto vád ani nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu, ktorý navrhovateľka v dovolaní uplatňuje, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Nezaoberal sa pritom právnymi otázkami navrhovateľkou nenamietanými. Dospel k záveru, že obsah jej dovolania nie je spôsobilý spochybníť správnosť napadnutej časti rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska dovolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Na úvod považuje dovolací súd za potrebné stručne zrekapitulovať, že návrhom na začatie konania, podaným proti odporcom 1/ až 3/, sa navrhovateľka domáhala, aby súd určil, že záložné právo, zriadené zmluvou z 22. júla 1992, zaniklo. Súd prvého stupňa vyhovel takto formulovanému návrhu. Odvolací súd na odvolanie odporcov zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo vzťahu k odporkyňiam 1/ a 2/ tak, že návrh proti nim zamietol, v ostatnej časti rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľka napáda dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa odporkyň 1/ a 2/ tvrdiac, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Robí tak ale bezdôvodne, pretože

rozhodnutie odvolacieho súdu je v dovolaní napadnutej časti vecne správne. Tento záver bolo možné prijať už na tom základe, že existencia (prípadne neexistencia) právneho vzťahu alebo práva nemôže byť určená za dobu minulú a ani do budúcnosti. Vyplýva to jednak z gramatického výkladu ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. pripúšťajúceho iba určenie, či tu právny vzťah alebo právo „je alebo nie je“ (nie určenia, či tu právo „bolo“ alebo „nebolo“) a jednak z ustanovenia § 154 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Treba zdôrazniť, že naliehavosť právneho záujmu predpokladanú v ustanovení § 80 písm. c/ O.s.p., sa musí vždy skúmať v súvislosti s petitom, ktorý navrhovateľ v návrhu na začatie konania uplatnil (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2007 sp.zn. 2 Cdo 131/2006). Vzhľadom na uvedené, návrh navrhovateľky na určenie, že záložné právo, zriadené zmluvou z 22. júla 1992, zaniklo, nemohol byť voči odporkyniam 1/ a 2/ úspešný už len z tohto dôvodu.

Nemožno naostatok súhlasiť ani s argumentáciou navrhovateľky popierajúcou záver odvolacieho súdu o nedostatku vecnej legitímácie odporkýň 1/ a 2/.

Predbežné (prejudiciálne) otázky sú také otázky, ktorých vyriešenie súdom je predpokladom rozhodnutia vo veci samej a ktoré sú spôsobilé byť predmetom samostatného konania; bez toho teda, aby súd dospel k záveru, ako by mala byť predbežná otázka vyriešená, nie je možné konečné rozhodnutie vo veci samej. Posúdenie predbežnej otázky nemôže byť v žiadnom prípade vyjadrené formou výroku, môže sa prejaviť len v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej a môže byť uvedené len v dôvodoch rozhodnutia. Vyriešenie predbežnej otázky nemusí sa nevyhnutne týkať iba účastníkov konania.

Kto je účastníkom konania, vymedzuje procesné právo. Kto je vecne legitimovaný, vymedzuje výlučne právo hmotné. Vecná legitímácia (aktívna či pasívna) je teda stav vyplývajúci z hmotného práva. To znamená, že účastník konania je nositeľom práva, resp. povinností, o ktoré v súdnom konaní ide. Pre posúdenie otázky vecnej legitímácie je rozhodujúce to, ako je vymedzený predmet konania v návrhu na začatie konania. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom (výlučným nositeľom) hmotnoprávneho oprávnenia, alebo o kom navrhovateľ tvrdí, že je nositeľom (výlučným nositeľom) hmotnoprávnej povinnosti, nie je nositeľom (výlučným nositeľom) hmotnoprávneho oprávnenia alebo hmotnoprávnej povinnosti, o ktoré v konaní ide. To, či navrhovateľ a odporca sú nositeľmi hmotnoprávneho oprávnenia a hmotnoprávnej povinnosti,

sa ukáže až v samotnom konaní. Ak nebol účastník aktívne alebo pasívne legitimovaný (výlučne legitimovaný), návrh na začatie konania sa zamietne. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa navrhovateľ domnieva, že subjekt, proti ktorému návrh smeruje, je účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či ním objektívne je alebo nie je. Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má predovšetkým ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Treba zdôrazniť, že vecná legitímácia (ako aj naliehavý právny záujem na strane navrhovateľa) musí existovať v čase vyhlásenia rozsudku (§ 154 ods. 1 O.s.p.).

Navrhovateľka v dovolaní oponuje záverom odvolacieho súdu prijatým vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ majú za to, že odvolací súd nesprávne odôvodnil nedostatok ich vecnej legitímácie postúpením pohľadávky odporcovi 3/. Tvrdí, že odvolací súd opomenul, že postúpenou bola pohľadávka z druhého, refinančného úveru a že predmetom sporu bolo posúdenie, či záložné právo zaniklo splnením prvého záväzku, teda ešte v čase, keď záložnou veriteľkou bola odporkyňa 1/. Podľa navrhovateľky je rozhodnutie o zamietnutí návrhu proti odporkyniam 1/ a 2/ aj predčasné, pretože existencia ich vecnej legitímácie je závislá od vyriešenia základnej prejudiciálnej otázky, či prvý úver zanikol splnením alebo „pokračoval nováciou v tomto novom právnom vzťahu.“ Tvrdí, že aby ňou požadovaný súdny výrok bol spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu, je logicky potrebné, že bude záväzný pre všetky jeho subjekty. Tak tomu môže byť len vtedy, ak všetky tieto subjekty budú aj účastníkmi príslušného súdneho konania, lebo výrok právoplatného rozsudku, ak nejde o rozsudok o osobnom stave, je záväzný len pre účastníkov konania.

Z návrhu na začatie konania vyplýva, že navrhovateľka sa domáhala súdneho určenia argumentujúc, že hlavný záväzkový vzťah z úverovej zmluvy zanikol podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka splnením a spolu s jeho zánikom zanikla podľa § 151g Občianskeho zákonníka aj zabezpečovacia záložná zmluva. Nepovažovala za odôvodnenú obranu odporcu 3/, že pôvodný záväzok z úveru bol nahradený novým záväzkom z refinančného úveru a teda záložné právo zabezpečujúce zaniknutý záväzok zabezpečovalo aj nový záväzok.

S argumentáciou navrhovateľky v dovolaní možno súhlasiť iba v tom, že vyriešenie predbežnej otázky, či zanikol hlavný, záložnou zmluvou zabezpečovaný záväzok z prvého

poskytnutého úveru alebo či pôvodný záväzok z úveru bol nahradený novým záväzkom z refinančného úveru, bolo predpokladom rozhodnutia o návrhu o veci samej, nie však aj v tom, že existencia vecnej legitímácie odporkýň 1/ a 2/ „je závislá“ od vyriešenia tejto prejudiciálnej otázky a ani v tom, že iba výrok súdu vzťahujúci sa na všetkých odporcov by bol spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu. Určenie, či tu právny vzťah zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam z 22. júla 1992 je alebo nie je (v zmysle ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. prichádzal do úvahy iba takýto návrh na určenie a navrhovateľka mohla mať naliehavý právny záujem predpokladaný v predmetnom ustanovení iba na takomto určení) sa žiadnym spôsobom nemohlo dotýkať hmotnoprávnych nárokov odporkýň 1/ a 2/, keďže svoje pohľadávky z hlavného záväzku vyplývajúceho z (re)úverovej zmluvy z 28. novembra 1995 pred podaním návrhu a rozhodnutím súdu o ňom platne postúpili. Pre posúdenie veci samej bolo potrebné vyriešiť, či záložné právo zriadené zmluvou z 22. júla 1992, ako zabezpečovací právny prostriedok, zdieľal právny osud pohľadávky z úveru, pretože nezanikol z dôvodu novácie ním zabezpečovaného záväzku, alebo zanikol splnením pôvodného záväzku. Tieto otázky mohol ale súd riešiť len ako predbežné; ich vyriešenie žiadnym spôsobom nemohlo ovplyvniť právne postavenie odporkýň 1/ a 2/, pretože tieto už nemôžu byť zúčastnené právneho vzťahu, o ktoré v konaní ide.

Je naostatok pozoruhodné, že navrhovateľka vytýka odvolaciemu súdu, že zamietol návrh voči odporkyniam 1/ a 2/ tvrdiac, že predmetom sporu bolo posúdenie, či záložné právo zaniklo splnením prvého záväzku, teda ešte v čase, keď záložnou veriteľkou bola odporkyňa 1/ a že pre to, aby ňou požadovaný súdny výrok bol spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu je logicky potrebné, aby všetky tieto subjekty boli aj účastníkmi predmetného súdneho konania, lebo výrok právoplatného rozsudku, ak nejde o rozsudok o osobnom stave, je záväzný len pre účastníkov konania, pritom však sama nepovažovala za potrebné za odporcu označiť dlžníka z úverovej zmluvy M. G..

Keďže odvolací súd na daný skutkový stav použil správny právny predpis, tento aj sčasti správne vyložil a jeho právne závery zodpovedajú hypotéze použitého právneho predpisu, rozsudok odvolacieho súdu je z hľadiska ostatného dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) správny. Nakoľko nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p. alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky

dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. rozsudkom zamietol.

V dovolacom konaní úspešným odporkyniam 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods.1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však napriek tomu odporkyniam nepriznal náhradu trov konania, pretože im v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. októbra 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková